

Riiser-Larsens vei - den «lyckliga gatan fins inte mer»..

Jeg skriver nå ned mine tanker i forbindelse med utbygging av ny E-18, og ny gang-/sykkelvei i Professor Kohts vei. Riiser-Larsensvei på nedre Stabekk har etter andre verdenskrig vært et boligområde for dem som jobbet på Fornebu Lufthavn. Her bodde piloter, flyvertinner, flymekanikere osv. Flere av dem som arbeidet ved flyplassen bor her fortsatt. Gatene blir ofte omtalt som det siste «arbeiderstrøket» på Stabekk. Her lå rekkehusene tett, og eplehagene pyntet opp mellom husene. Det som var så spesielt i denne lille blindveien, var at alle kjente alle. Og man følte seg trygg, alltid en hjelpende hånd, eller en nabo å snakke med.

Alle som bodde her hadde utbygging av E-18 hengende over seg. Dette var noe vi snakket mye om. Det ble etter møter med Statens vegvesen mange drømmer, ja; for de sa en gang at ingen skulle bekymre seg. For på Fornebu fantes det en tomt hvor Riiser-Larsensvei skulle bli gjenoppbygget. Og her skulle vi igjen få idyllen som vi en gang hadde. Bare at da skulle man også kunne nyte av epletrærnes frukter. For vi som bor i Riiser-Larsensvei spiser ikke eplene som henger på trærne. Vi vet at de er ødelagt av forurensing.

Å bo så nære en motorvei er belastende. Det er støy og støv. Om sommeren kan det være utfordrende. Man ønsker jo å ha vinduet åpent om natten, men det er ikke så greit når det er en kontinuerlig trafikk. Derfor setter jeg pris på å bo så nærme sjøen, det tar kun 10 små minutter å gå til havet.

Da vi fikk beskjed om at SVV skulle kjøpe ut alle som bodde i rekkehusene trodde vi nesten ikke at det var sant. Kan man virkelig kjøpe ut en halv gate? Jeg bor i Riiser-Larsensvei, men desverre på «feil side av veien».

Når jeg skriver feil side av veien, mener jeg den siden som ikke «berøres» av at E-18 skal utbedres.

Men vi berøres i aller høyeste grad. Nesten hele nabolaget mitt har forsvunnet. Folk har blitt kjøpt ut, og flyttet videre. Vi i blokkene blir stående igjen mellom bygging av en sykkelvei, planlegging/utsettelse/bygging av ny motorvei. På toppen av det hele kommer dette flotte grøntområdet som Statens Vegvesen har lovet oss; til å bli solgt til næringsbygg.

Det er litt rart at en så stor forandring av nabolagets struktur ikke får større reaksjoner. Hvis Bærum kommune kom hit til Riiser-Larsensvei nå, og så med egne øyne hvordan det ser ut her, så tror jeg de hadde blitt overrasket over hvordan denne fine gata vår nå ser ut som en «slum».

Malingen på rekkehusene flasser, markisene klarer ikke lenger å holde seg fast i treverket, og ved snøfall, vind eller andre værphenomen detter de ned. De henger på skakke og gjør at det ser enda mer miserabelt ut. I disse rekkehusene bor det folk fremdeles. De leier av SVV. Jeg tenker at dette er en skam. At SVV tenker økonomisk kan jeg forstå, men som nabo til disse rekkehusene, får jeg vondt i magen. I høst ringte jeg flere ganger fordi det lå søppel i store mengder utenfor søppelskurene. Rottene løp bokstavelig talt rundt i veien.

Dette ble det imidlertid ryddet opp i etter at jeg sa fra flere ganger. Nå har hentefrekvensen på avfall økt, slik at det ikke lenger er et problem. Folk som flyttet ut, satt igjen det de ikke gadd å ta med seg. Hele området ble preget av utflytting.

Ingen hadde sagt til leieboerne at de måtte holde orden i hagene sine, så etter igjen å ha gjort SVV oppmerksom på hvordan det så ut, og litt diskusjon frem og tilbake, kom det et arbeidslag som holdt på i flere dager. Nå er det nesten ikke gress igjen på den siden av veien, for dette har blitt gjort om til midlertidige parkeringsplasser. Det gjør noe med et nabolag. Tenk dere selv om det grønne rundt husene deres ble asfaltert, og 3-4 russebusser parkerte der. Området blir også brukt som pendlerparkering for noen, og folk som skal til Fornebu på arrangementer. Noen småbusser har også sett at her er det «gratis» plasser.

De gangene jeg har snakket med SVV føler jeg at jeg møter forståelse for min frustrasjon. Og de har flere ganger sagt; «...slik skal det ikke være». Men så skjer det igjen, og igjen. Jeg bruker mye energi på å irritere meg. Mye tid på å prøve å ordne opp, og det virker som om vi er glemt. Glemt at kommunen vår. Dette er ingen lykkelig gate mer.

Ting som vedlikehold burde gå av seg selv. Jeg har nå skrevet en del om leieboere av rekkehusene. Men det er jo egentlig ikke det som er problemet. Problemet er at jeg ikke kan forstå at vi i blokkene, skal kunne bli boende her, når det settes igang med mer bygging.

Da våre garasjer ble revet, sto blokken og skalv. Og hver gang en av anleggstilbyggerne kjørte ned her, ristet det i servicet inne i skapet. Ting flytter på seg. Gulvplatene i stuen driver fra hverandre. Man kan sammenligne det som om å være på en stor båt. Man kjenner bevegelse i grunnen. Dette kan være svært skremmende.

Da jeg snakket med nabokontakten fra SVV, fikk jeg beskjed om at dette ikke var noe i forhold til hvordan det kom til å bli. Hun er ingen pedagog.

Det skjer noe med det psykososiale når man blir utsatt for slikt stress. Og jeg vet at verre skal det bli. Hva tenker SVV og Bærum kommune om dette?

Hvordan skal sommeren bli for oss som må være her? Jeg tenker da i forhold til støv og støy. En ting er på vinterstid når man har vinduer igjen, og snøen gjør alt litt lunere. Kan dere si at her kan folk bo? Kunne dere bodd her selv?

Jeg antar at det hele handler om økonomi. Men hva er et liv verdt? Kunne dette skjedd i et nabolag med langt mer ressursterke beboere? Jeg stiller disse spørsmålene for jeg føler at det er utrolig urettferdig at vi skal bli stående her i denne situasjonen. Jeg vet at folk har bodd ved siden av anleggsarbeid før. Men har noen av disse hatt en 6 felts motovei i hagen?

Hvordan tenker dere at vi skal kunne bli støyskjermet under dette arbeidet? Og da snakker jeg ikke om 3 lags vinduer. For man må da få kunne benytte seg av sin egen hage! Eller trenger ikke vi i Riiser-Larsensvei det?

Dette er ikke en arbeidsplass hvor vi er fra 8-16. Dette er våre hjem.

Vi er mennesker som trenger å ha det trygt der vi bor. Å gå i veien her, med så mange anleggsbiler er faktisk skummelt, for unger på vei til skolen, eller folk som lufter hundene sine. Vinduspuss blir tatt til en ny dimensjon når man har støvete anleggsbiler med store lass med stein som kjører forbi hele dagen. Vi som bor her liker å være ute, sitte sammen og ta en kaffe i hagen. La hundene våre løpe fritt og leke i hagen. Ungene vil ha vannkrig, eller hoppe paradiset. Hvordan denne sommeren blir, lurer vi alle på. For meg er det uforståelig at dere tenker at vi skal kunne bo her med alt det som skal skje rundt oss. Vi snakker ikke om ett par år, vi snakker om kanskje 10? Det er så ille at folk blir sykmeldt fordi de bekymrer seg. Folk sover dårlig om natten.

Nå syns jeg at kommunen må stille opp for sine innbyggere. Vær så snill og hjelp oss med dette. Jeg kan ikke se for meg at vi kan bo her med alt det medfører. Det hadde vært nyttig at dere så oss, og at vi kan ha en dialog.

